

1. KAPITOLA

LONDÝN

„Tvoj problém je v tom, Olivia, že máš bujnú fantáziu.“

„Nemám,“ namietla Olivia Joulesová pobúrene.

Barry Wilkinson, šéf zahraničnej redakcie *Sunday Times*, sa oprel na stoličke a vtiahol objemné brucho, zahľadel sa cez bifokálne okuliare na naježenú postavičku pred sebou a prebleslo mu myslou: *Hlavne si strašne zlatá.*

„A čo ten tvoj príspevok o mračne obrovských kobyliiek, ktoré zastrelili slnko a s vycerenými tesákmi sa zniesli na Etiópiu?“ nadhodil.

„To bol Sudán.“

Barry si sťažka vzdychol. „Vyslali sme ťa do tých ďalekých končín, a ty si sa vrátila s dvoma lúčnymi koníkmi v igelitovom vrecku.“

„*Bolo* tam mračno kobyliiek. Ibaže odleteli do Čadu. Mali zostať, kde boli. V každom prípade som prišla s príspevkom o zvieratách hladujúcich v zoo.“

„Olivia, išlo o jedno prasa bradavičnaté – a podľa mňa dosť vypasené.“

„No, bola by som pre vás urobila interview s fundamentalistkami a s človekom, ktorému amputovali nesprávnu končatinu, keby ste ma nedonútili vrátiť sa.“

„A čo Beckin pôrod, ktorý si mala naživo komentovať pre B SkyB?“

„Ale to vôbec nedopadlo zle.“

„Vďakabohu.“

„Vtedy som si rozhodne nič nevymýšľala.“

„Nie. Ale prvých desať sekúnd si čušala. Vyvalovala si oči ako teľa na nové vráta, v živom vysielaní si sa hrala s vlasmi a zrazu si zvrieskla:

„Dieťa sa ešte nenarodilo, ale je to strašne vzrušujúce. Odovzdávam slovo do štúdia.“

„Za to som fakt nemohla. Nikto ma neupozornil a do záberu sa mi pchal chlapík, ktorý mal na holom pupku nápis *Som kráľovské dieťa lásky*.“

Barry unavene zalistoval v kôpke správ tlačových agentúr, ktoré mu ležali na stole. „Počuj, zlatino...“

Olivia sa zachvela. Jedného dňa mu ona povie „zlatino“ a uvidí, ako sa mu to bude páčiť.

„... píšeš dobre, máš pozorovací talent a intuíciu a, ako som už povedal, mimoriadne vyvinutú predstavivosť. Máme pocit, že u nás v *Sunday Times* sa takéto vlastnosti dajú lepšie využiť v rubrike o životnom štýle než v spravodajstve.“

„To akože lepšie zvládnem plytké ako hlboké úvahy?“

„Životný štýl nie je predsa plytký.“

Olivia sa zachichotala. „Nechce sa mi veriť, že ste práve vy povedali niečo také.“

Aj Barry sa rozosmial.

„Pozri,“ povedal a vylovil agentúrnu správu kozmetickej spoločnosti, „ak skutočne tak veľmi chceš cestovať, na budúci týždeň v Miami uvádzajú na trh za účasti celebrití nejaký... parfum... pleťový krém.“

„Pleťový krém?“ zopakovala Olivia otrávene.

„Bude tam J-Lo alebo P. Binny či kto... počkajme... Devorée. Doriti, kto je to Devorée?“

„Biela raperka. Modelka a zároveň herečka.“

„Fajn. Ak nájdeš nejaký časopis, ktorý zaplatí polovičku nákladov, môžeš pre rubriku o životnom štýle napísať článok o pleťovom kréme. Čo ty na to?“

„Okej,“ súhlasila Olivia pochybovačne, „ale ak tam natrafím na dobrý spravodajský príbeh, môžem napísať aj o tom?“

„Pravdaže môžeš, zlatino,“ zaškeril sa Barry.

2. KAPITOLA

SOUTH BEACH, MIAMI

Hala hotela Delano vyzerala ako výplod architekta, ktorý pri epileptickom záchvate vytvoril chaotickú scénu pre *Alicu v krajine zázrakov*. Všetko bolo buď priveľké, alebo primalé, nič nemalo správnu farbu a nestálo na správnom mieste. Pred recepcným pultom visela lampa s trojmetrovým tienidlom. Pri stene posiatej miniatúrnymi nástennými lampami a pri biliardovom stole s béžovým filcom a guľami prírodnej farby povievali dvadsať metrové mušelinové záclony. Na bielej plexisklovej stoličke, ktorá vyzerala ako pisoár, sedel tmavovlasý muž a čítal noviny. Keď do haly vstúpila štíhla blondínka s tupým strihom vlasov, zdvihol pohľad. Spustil noviny nižšie a díval sa, ako sa dievčina obzerá okolo seba. Usmiala sa, akoby jej zišlo na um nejaké šibalstvo, a zamierila k recepcii. Mala na sebe džínsy, tenké čierne tričko a za sebou ťahala obdratý olivovohnedý kufor na kolieskach.

„Úžasné meno,“ poznamenal recepcný. „Píše sa to Jewels ako šperky? Chápete, ako u Tiffanyho?“

„Nie, Joules ako jednotka kinetickej energie,“ vyhlásilo dievča hrdo.

„Vážne? Aha, áno, tu je to,“ zvolal recepcný. „Poviem nosičovi, aby vám odniesol batožinu do izby.“

„Ach, to nie je nutné. Toto je všetko, čo mám.“

Tmavovlasý muž sa díval, ako drobná postavička odhodlane pochoduje k výťahom.

Olivia zmätene hľadela na antikorové dvere výťahu. Tesne predtým, ako sa celkom zatvorili, do nich nasilu vopchal ruku krásny hotelový poslí-

ček v bielom tričku a šortkách a trval na tom, že jej odnesie batožinu – aj keď žiadnu nemala – do izby.

Izba bola celá biela: biela dlážka, biele steny, biele prikrývky, biely písací stôl, biele kreslo a podnožka, biely teleskop namierený na biele žalúzie. Čarovný, pomilovaniahodný fešáček v bielom vytiahol žalúzie a do izby sa vovalila ohromujúca záplava akvamarínových a petrolejových odtieňov Miami Beach. Akoby uprostred hrubého bieleho rámu zrazu visela olejomalba v modrých tónoch.

„Uf, je to tu ako v nemocnici,“ zamrmlala Olivia.

„Dúfam, že pohodlnejšie, madam. Čo vás privádza do Miami?“

Jeho broskyňová, žiarivá pleť bola ako reklama na mladosť, ako stelesnenie vitamínov zo skleníka.

„No viete,“ povedala a pristúpila bližšie k oknu. Pozrela na rady slnečníkov a ležadIEL na bielom piesku, na pastelové búdky pobrežnej hliadky, neskutočne modré more posiate jachtami a surfistami, na množstvo veľkých lodí zoradených na obzore ako kačičky v strelnici. „Preboha, to je čo?“ Jedna z lodí bola trojnásobne väčšia než ostatné: zvláštne vytŕčala z radu ako pelikán medzi kačkami.

„To je *Oceans Apart*,“ povedal poslíček, akoby mu patrila nielen loď, ale aj Miami a celý oceán. „Je ako obytný blok – ibaže pláva. Ste tu pracovne alebo pre potešenie?“

„Už ju postavili?“ spýtala sa a ignorovala bezočivé otázky toho chlapca.

„Veru áno.“

„Myslela som, že stále existuje len vo fantázii tvorcov.“

„Nie, madam. Toto je jej prvá plavba. V Miami bude kotviť štyri dni.“

„To je tá loď, ktorá bude premávať medzi Veľkou cenou, Australian Open a turnajom Masters a ľudia na ňu budú prilietat' vrtuľníkmi a už tam budú mať pripravených svojich Picassov a dentálne nite?“

„Presne tak.“

„O tom by sa dal napísať zaujímavý článok.“

„Ste novinárka?“

„Áno,“ prikývla pyšne a hrdosť na jej štatút kvázi zahraničnej spravodajkyne zvířazil nad diskretnosťou.

„Páni! Pre koho píšete?“

„Pre *Sunday Times* a časopis *Elan*.“ Tvár jej len tak žiarila.

„No toto! Aj ja píšem. A tu budete o čom písať?“

„Veď viete. Z každého rožku trošku.“

„No, keby ste potrebovali pomoc, stačí zdvihnúť telefón. Volám sa Kurt. Čím vám ešte môžem poslúžiť?“

Keď už sme pri tom... bola by najradšej povedala. Namiesto toho mu cudne vtisla do ruky päť dolárov a dívala sa, ako tá rozkošná biela ritka odchádza.

Olivia Joulesová mala rada hotely. A to najmä z týchto dôvodov:

1. Keď človek vstúpi do novej hotelovej izby, minulosť akoby prestala existovať. Ako keby sa za všetkým urobila hrubá čiara a začínalo sa odznova.
2. Život v hoteli je jednoduchý ako zen. Všetko akoby bolo zhustené v kocke, šaty aj život. Nikde nijaké zvyšky, nijaké nemožné šaty, ktoré nenosite, ale nedokážete ich vyhodiť, nijaké kopy korešpondencie čakajúcej na vybavenie, nijaké nádobky plné pokazených pier a lístočky prilepené žuvačkou.
3. Hotely sú anonymné.
4. Hotely sú krásne, ak sa vám podarí vybrať si ten pravý, čo sa jej nevyhnutne muselo podariť, lebo niekedy surfovala na internetových stránkach hotelov nie hodiny, ale celé dni. Sú to chrámy prepychu alebo vidieckeho čara, modernosti alebo útulnosti.
5. O všetky svetské záležitosti sa starajú iní a vy ste oslobodení od domáceho otročenia.
6. Nikto vás nemôže otravovať: jednoducho si zavesíte na kľučku ceduľu *Nerušit* a celý svet prestane existovať.

Olivia nemávala hotely vždy v láske. Rodinné dovolenky väčšinou trávia v stane. Až do svojich dvadsiatich dvoch rokov poznala jedine špinavé, a pritom trápne formálne hotely siete Crowns & Majestics v prímorských letoviskách na severe Británie – izby zvláštne páchli, koberce aj tapety mali bizarné vzory, hostia ustrašene šepkali s afektovaným prízvukom, a ak niekomu z rodiny nešťastnou náhodou spadla vidlička alebo kúsok párka, všetci ostatní zdúpneli od hanby.

Keď prvý raz na služobnej ceste spala v hoteli, nevedela, čo robiť alebo ako sa správať. No len čo sa ocitla v elegantnej, nedotknutej izbe s minibarom, naškrobenou bielou postelňou, bielou posteľou, izbovou službou, so značkovým mydlom, v izbe, kde sa nebolo treba nikomu zodpovedať a kde ju čakali papuče, cítila sa ako doma.

Niekedy mala zlý pocit z toho, že sa jej v hoteloch až tak páči, bála sa, že sa z nej stane rozmaznaná potvora. Ale nepáčili sa jej iba luxusné hotely. Niektoré z nich boli nevkusné: snobské, priveľmi vyčačkané, vôbec neposkytovali to, čo bolo pre človeka životne dôležité, ako napríklad fungujúce telefóny, jedlo, ktoré priniesli teplé v ten istý deň, ako si ho hosť objednal. Zato tam bola hlučná klimatizácia, výhľad na parkovisko a čo bolo najhoršie, arogantný, neprívetivý personál. Niektoré jej obľúbené hotely vôbec neboli drahé. Jediným kritériom kvality pre ňu bolo, keď bol koniec toaletného papiera úhľadne zložený do špičky. V hoteli Delano bol nielen úhľadne zložený, ale bola na ňom aj biela nálepka, na ktorej sa skvel elegantnými veľkými sivými písmenami vytlačený nápis DELANO. Nebola si istá, čo si má o tej nálepke myslieť. Možno zašli pridaťleko.

Položila kufor na posteľ a láskyplne začala vybaľovať jeho obsah, vďaka ktorému sa tu bude cítiť ako doma, kým sa nevráti do Londýna. Posledný vytiahla ako vždy núdzový výstroj a vložila si ho pod vankúš. Nebolo práve najmúdrejšie prechádzať s tou škatuľou cez letiská, ale mala ju už veľmi dlho. Vyzerala ako stará škatuľa na tabak. Kúpila ju v stánku s tovarom pre dobrodruhov pred eustonskou stanicou. Na viečku bolo zvnútra signalizačné zrkadlo. Na škatuľke bola skladacia rúčka, takže sa

dala použiť ako miniatúrna panvica. Vnútri bola sviečka, ktorá sa dala v prípade núdze zjesť, kondóm, v ktorom sa dala nosiť voda, vata, manganistan draselný na čistenie rán a zapalovanie ohňa, rybárske háčiky, oko na zajace, lupienková pílka, vodovzdorné zápalky, kresadlo, fosforeskujúca páska, žiletky, kompas veľkosti gombičky a miniatúrna svetlica. Ešte nikdy nepoužila nič okrem kondómu, ktorý niekoľko ráz doplnila, a vaty, ak v niektorom hoteli neboli k dispozícii čistiace tampóny. Ale bola si istá, že jedného dňa ju tá súprava zachráni a pomôže jej zachytávať vodu v púšti, zaškrtiť útočníka alebo vysieľať z atolu porasteného palmami signály letiacemu lietadlu. Dovtedy jej poslúži ako talizman – čosi ako plyšový macík alebo kabelka. Olivii sa nikdy nezdalo, že by na svete bolo mimoriadne bezpečne.

Znova sa obrátila k oknu s výhľadom na pláž. Z teleskopu visela laminovaná kartička s návodom. Chvíľu na ňu zmätene hľadela, potom to vzdala, pozrela cez okulár a uvidela zelenú mazanicu zväčšenej trávy. Pokrútila kolieskom a pred očami sa jej zjavilo nábrevie hore nohami.

Posunula obrátený svet hore – alebo dolu? – k bežcovi, ktorý bol, ó, do pol pása nahý (prečo tak pyšne poburuje ostatných?) a na jachtu ťarbavo rozrážajúcu vlny. Obrátene sa posúvala bokom, kým nedorazila k *OceansApartu*. Loď vyzerala ako biele doverské útesy smerujúce k Miami.

Vytiahla z tašky laptop a poslala e-mail Barrymu.

Vec: Fantastický nový príbeh

1. V Miami je super, všetko prebieha hladko.
2. Senzačný článok do rubriky o životnom štýle: *OceansApart* – nový a nechutne veľký plávajúci obytný blok zakotvil pri svojej prvej plavbe v Miami.
3. Rada o tom napíšem, ale potrebovala by som zostať o deň dlhšie – v lepšom prípade o dva.

Končím. Olivia

Spokojne pokyvujúc hlavou si to prečítala, stlačila *Poslať*, potom sa pozrela do zrkadla a strhla sa. Vlasy jej trčali ako šialené a tvár mala desivo opuchnutú, čo bol následok šesnástich hodín strávených v lietadlách a na letiskách – z toho päť na Heathrowe, pretože ktorási dáma si zabudla laptop na vécku. Večierok pri príležitosti uvedenia nového pleťového krému sa začínal o šiestej. Mala dvadsať minút na to, aby sa premenila na očarujúcu krásku večera.